

[Knut Lind]

disse er danske statsborgere, medens de sidste 51 pct. er udenlandske statsborgere. Justitsministeren er også bekymret, forstod jeg, for dette tal.

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge justitsministeren, hvordan tallene står nøjagtigt i dag, idet vi har fået nogle tal fra tidligere år. Er der kun nogle få forhandlere tilbage?

Det er mit indtryk, at Danmark er blevet hovedsæde og fordelingscenter i Norden for narko. Dansk politi gør en stor indsats for at bekæmpe narkoforhandlingen, men så længe Christiania med regeringens velsignelse ligger som en narkofristad midt i København, vil det blive svært at få helt bugt med den stigende narkokriminalitet.

Man skal også lægge mærke til, at 51 af forhandlerne var udlændinge, medens kun 6,5 pct. af stofmisbrugerne ikke havde dansk indfødsret. Det er en stor del udlændinge, som er forhandlere, og det er danskere, som er stofbrugere, der er bragt i ulykke af disse udenlandske forhandlere.

Danske statsborgere skal afsone $\frac{3}{4}$ af straffen før løsladelse, udenlandske statsborgere $\frac{1}{2}$, hvis de bliver udvist. Men bliver de så udvist, hr. minister, eller havner de i indfødsretsudvalget, hvor vi fabrikere danske statsborgere på samlebånd?

Hvordan beskytter vi de indsatte imod forhandlerne? Er fortyndingsprincippet nok? Ministeren mener ja, fængselspersonalet og fængselsforsorgen mener nej.

Fremskridtspartiet foreslår følgende. Forhandlerne må adskilles fra de øvrige fanger og må under ingen omstændigheder anbringes i et fængsel med fællesskab. F. eks. kunne man anbringe kendte forhandlere i en arrest i provinsen.

Der bør indføres skærpede visitationsregler ved besøg til forhandlere, deponering af effekter, håndtasker m. v., kropsvisitation af besøgende og eventuelt besigtigelse af mundhulen. Overvågning af besøg til forhandlerne bør også ske. Efter besøget skal strafafsone-re, som er kendt som forhandlere, nøje kropsvisiteres og eventuelt rectalundersøges. Jeg bemærkede, at ministeren ikke rigtig kom ind på dette problem, og vil derfor i samme anledning spørge ministeren, om han agter at indføre rectalundersøgelser.

Som hovedregel bør der ikke være udgang for fængslede narkoforhandlere, om nødven-

digt kun i ganske specielle tilfælde og med ledsagelse.

Forhandlere bør idømmes meget hårde straffe – hårdere, end det har været tilfældet nu – således at det ikke længere bliver attraktivt for udlændinge at oprette hovedkvarter og fordelingscentral i Danmark. Enhver udlænding bør straks efter afsoning udvises til sit hjemland.

Aftaleordninger med fremmede nationer om afsoning i hjemlandet bør indgå i højere grad, end det er tilfældet nu. Sager angående vold i fængslerne bør fremmes mest muligt. Udlændinge, som har overtrådt lov om euforiserende stoffer, bør som hovedregel ikke have dansk indfødsret.

Narkomaner bør ligeledes afsoneres fra andre indsatte. Der bør indføres regler, som hjemler en tvungen afvænnings- og nedtrapning, der bør begynde straks efter anholdelsen.

Det bør overvejes, om man på en af de danske øer kunne finde velegnede lokaler til narkomaner under nedtrapning, forstået således, at narkomanerne forsøgsvis kunne gå under lidt mere frie former, men alligevel afsondret fra forhandlerne på en sådan måde, at de bliver fri for at blive påtvunget disse stoffer.

Der bør indføres lovgivning, så narkomaner ikke kan løslades, før de er stoffri.

Ekstra Bladet skriver på forsiden i dag:

»Vi anklager.

Dette er en anklage. En anklage imod dig, en anklage imod mig og en anklage imod det officielle Danmark.

Vi svigter mennesker, som kunne reddes. Vi lader unge i hundredvis lide narko-døden uden at skride ind.

Det startede i det små med 6 døde i 1968, men tallet skulle hastigt stige. I 1975 61 og i år omkring 200 døde. Alle som ofre for en overdosis af narko.

Dødskurven har sin indre eksplosive kraft, og fortsætter de sidste års stigning, vil 1.000 lide narko-døden i 1984.«

Anklagen gælder også vor nuværende fængselspolitik; det er ikke et spørgsmål alene om, hvor mange der dør af narko, det er også i høj grad et spørgsmål om, hvilke lidelser familier udsættes for i form af afsavn, fordi pengene skal bruges til indkøb af narkotika til den indsatte.